

BEROEPSBELANGEN

EENE VORDERING WEGENS TANDHEELKUNDIGE DIENSTEN

DOOR

J. SANDERS Ezn.

Er kunnen zich in de praktijk gevallen voordoen, dat eene declaratie niet betaald wordt, en dat men zich tot het nemen van een reeks maatregelen genoopt voelt, ook al is het bedrag, waarom het gaat, niet evenredig aan de zorg en moeite (en het risico!), dat deze maatregelen meebrengen. Een algemeen belang is in den regel bij deze procedures niet gemeoid. Een uitzondering hierop vormt een geval, waarvan ik hiervolgend in 't kort iets vertellen wil:

Van 8 Febr. tot 5 Mei 1926 had ik voor een patiënte in 11 zittingen diverse behandelingen verricht, waaronder op 20 April (met een dubieuze prognose!) een silicaat-cement-vulling in een centralen bovensnijtand, voorafgegaan door een provisorische base-plate-guttapercha-vulling ter separatie twee maanden tevoren. Klachten over pijn of loszitten van de vulling waren nimmer tot mij geuit. De betaling der rekening ad f 90.— werd onder de bekende praatjes herhaaldelijk uitgesteld. Op 12 Juni 1928 liet ik patiënte en haar echtgenoot, met wien zij buiten gemeenschap van goederen is gehuwd, dagvaarden voor den kantonrechter te Amsterdam tot betaling mijner vordering voor de in die dagvaarding gespecificeerde behandelingen.

Bij haar antwoord zegt de tegenpartij o.a., dat het haar niet bekend is, dat de in de dagvaarding gestelde behandelingen hebben plaats gehad, hetgeen zij derhalve uit gebrek aan wetenschap ontkent. Wel weet zij van die eene (bovenge-noemde) vulling, waarvan zij beweert, dat die vulling niet hield en door mij herhaaldelijk werd vernieuwd, echter zonder bevredigend resultaat. „Op haar klacht dat zij voortdurend „pijn had antwoordde eischer, dat dit niet mogelijk was. Naar

„aanleiding hiervan begaf zij zich naar een anderen tandarts, „die haar onmiddellijk en tot heden afdoende heeft geholpen.”

Volgen repliek en dupliek (waarvan de kennisneming wel interessant is, maar die ik hier niet citeer, ten einde te groote uitvoerigheid te vermijden).

En op 9 October 1928 volgt een vonnis van een waarnemend kantonrechter, waarbij, op volgens mij allerdwaaste gronden, mijne vordering wordt ontzegd.

Op 2 Januari 1929 laat ik de tegenpartij dagvaarden voor de Rechtbank te Amsterdam ter vernietiging van het vonnis in eersten aanleg.

Na een Conclusie van Eisch in Hooger Beroep mijnerzijds en een Conclusie van Antwoord van de tegenpartij wordt op 13 Januari 1930 voor bovengenoemde rechtbank gepleit en op 10 Februari d.a.v. wijst deze vonnis, waarbij mijne vordering wordt toegewezen en de tegenpartij veroordeeld tot betaling daarvan en van de zeer belangrijke kosten van beide instantiën.

In het Weekblad v.h. Recht van 24 Juli 1930, no. 12152 komt van dit vonnis een uittreksel voor, hetwelk ik als volgt weergeef:

Tandartsrekening — Niet gemotiveerd verweer. — Ondeugdelijk werk?

J. Sanders Ezn., tandarts te Amsterdam, appellant, procureur *Mr. I. van Creveld*, advocaat *Mr. H. Sanders*, te Rotterdam.

Tegen: 1. 2. haar echtgenoot , wonende te Amsterdam, procureur *Mr. W. C. van Heuven*.

De Rechtbank, enz.;

Gezien de stukken, waaronder een vonnis van den Kantonrechter te Amsterdam, d.d. 9 October 1928 tusschen partijen geweest;

In rechte:

Overwegende, dat appellant als eerste grief tegen het be-roepen vonnis heeft aangevoerd, dat de Kantonrechter ten onrechte de ontkenning door geïntimeerde van de door appellant bij dagvaarding gegeven specificatie zijner verrichtingen vol-doende met redenen omkleed heeft geacht;

O, dat deze grief gegrond is, daar geïntimeerde slechts bij gebrek aan wetenschap heeft ontkend, dat appellant de door hem gestelde behandelingen heeft verricht, zulks hoewel zij zeer goed kon beoordeelen of zulks al dan niet het geval was geweest;

dat derhalve de gestelde behandelingen voor erkend moeten worden gehouden, en het geïntimeerde niet meer kon baten, bij dupliek in eersten aanleg op hare houding, waaruit volgde, dat er meerdere verrichtingen zijn geschied, terug te komen door te beweren, dat alle behandelingen hebben betroffen de vulling van één snijrand, — daargelaten dan nog het weinig aannemelijke van deze bewering, nu geïntimeerde toegeeft, elf keeren door appelland te zijn behandeld;

O. ten aanzien van de vulling van den snijrand:

dat de Kantonrechter, na te hebben overwogen, dat appelland te bewijzen had, dat de vulling behoorlijk was gelegd, het aangeboden bewijs, als niet ter zake dienende, heeft gepasseerd;

dat appelland daartegen allereerst heeft aangevoerd, dat het verweer van geïntimeerde, gegrond op het niet-houden van de vulling, op zich zelf niet een weigering tot betaling zou rechtvaardigen;

dat geïntimeerde bij antwoord in eersten aanleg heeft gesteld dat appelland's behandeling niet naar behooren zou zijn geweest, en dat appelland fouten zou hebben gemaakt;

dat geïntimeerde echter niet aanduidt, welke fouten dit zouden zijn geweest, noch bij wie zij dienaangaande haar licht zou hebben opgestoken, zoodat deze bewering blijkbaar slechts beteekent dat de vulling niet heeft gehouden;

dat nu aan appelland kan worden toegegeven, dat dit enkele feit aan appelland niet het recht zoude ontnemen, betaling zijner werkzaamheden te vorderen, zulks te minder, nu appelland, al zou hij dan volgens geïntimeerde de vulling herhaaldelijk hebben vernieuwd, slechts twee behandelingen hiervoor in rekening brengt, namelijk de voorloopige en de definitieve vulling;

dat derhalve ook deze grief gegrond is en de oorspronkelijke vordering moet worden toegewezen, zoodat de overige grieven buiten beschouwing kunnen blijven; enz.

HET EERSTE DEEL VAN HET CANDIDAAT-ARTS EXAMEN OOK IETS VOOR ONS?

Het artikel onder bovenstaanden titel in het nummer van September j.l. van collega Van Deinse, geeft mij slechts aanleiding tot de opmerking, dat dit artikel blijk geeft van onvoldoende bekendheid van den schrijver met hetgeen in de jaren 1920—'26 over het tandheelkundige onderwijs in Nederland geschreven is.

Het is, dunkt mij, niet te veel verlangd, dat de Heer Van Deinse en allen, die zich nu of in de toekomst geroepen voelen, om over dit onderwerp te spreken of te schrijven, tenminste het Onderwijsprogramma der Maatschappij met het daarbij behoorende Rapport van 1926 niet alleen bij name kennen, maar dat zij ook toonen, te weten wat er in staat.

Men kan niet *weer* gaan argumenteeren tegen zienswijzen, welke in het bovengenoemde tijdvak herhaaldelijk zijn geuit, maar zóó afdoende weerlegd, dat er in 1926 niemand meer was in de Maatschappij, die niet van die zienswijzen bekeerd was.

J. SANDERS Szn.

Amsterdam, 21 September, 1930.

KWAKZALVERIJ GESTRAFT.

HOOGE RAAD DER NEDERLANDEN.

Kamer voor Strafzaken.

Zitting van 5 Mei 1930.

Voorzitter, Jhr. Dr. W. H. de Savornin Lohman.

Raadsheeren, Drs. H. M. A. Savelberg, Jhr. Rh. Feith, B. M. Taverne en F. Kranenburg.

Onbevoegde uitoefening der tandheelkunde.

Het Hof heeft niet beslist, dat verdachte de volledige tandprothese vóór 10 Juni 1913 als beroep heeft uitgeoefend en kon deze be-

slissing achterwege laten, daar hij, zoo hij deze bevoegdheid had bezeten, haar zou hebben verloren omdat hij niet op 1 Dec. 1926 in het bezit was van een gevisceerd bewijs van vestiging, zoodat hij ook het visum, bedoeld bij de wet van 30 Dec., niet kon bezitten.

De wet van 18 Mei 1929 (S. no. 257) stelt de mogelijkheid van het verkrijgen van het diploma — dat dezelfde kracht heeft als voormelde visceering — niet met de verwerving daarvan gelijk.

Het Hof heeft feitelijk beslist, dat de aanwezige tandarts niet de leiding heeft gehad en heeft terecht aangenomen, dat de verdachte zelfstandig handelende de tandheelkunde heeft uitgeoefend.

W. G., dentist, te Kaldenkirchen, is requirant van cassatie tegen een arrest, voor zoover hij daarbij is veroordeeld, van het Gerechtshof te 's Hertogenbosch, van den 27en Jan. 1930, waarbij naar verwijzing bij arrest van den Hoogen Raad van 11 Nov. 1929, W. 12059, de requirant in hooger beroep met vernietiging van een mondeling vonnis van het Kantongerecht te Helmond van 11 April 1929, ter zake van de overtreding: „het buiten noodzaak uitoefenen van een beroep, waartoe de wet eene toelating vordert, zonder tot de uitoefening van dit beroep toegelaten te zijn,” met aanhaling der artt. 23, 436 Strafr., 1 der wet van 1 Juni 1865 (Stbl. no. 60), 7 en 8 der wet van 24 Juni 1876 (Stbl. no. 117), 1, 8, 21 der wet van 25 Dec. 1878 (Stbl. no. 222), is veroordeeld tot geldboete van f 10 en vervangende hechtenis van 10 dagen.

Nadat was geboord het verslag van den raadsheer K r a n e n b u r g, heeft de adv.-gen. B e s i e r de volgende conclusie genomen:

Edele Hoog Achtbare Heeren!

Bij het in hooger beroep ten gevolge van de verwijzing der zaak bij 's Hoogen Raads arrest van 11 Nov. 1929 door het Gerechtshof gewezen arrest is na vernietiging van het in eersten aanleg door het Kantongerecht gewezen vonnis het aan verdachte te laste gelegde feit bewezen verklaard, te weten: dat deze zonder toegelaten te zijn in Nederland tot de uitoefening van het beroep van genees- of tandheelkundige, tot de uitoefening waarvan de Nederlandsche wet een toelating vordert, buiten noodzaak einde Jan. 1929 of begin Febr. 1929 te Helmond als beroep het bedrijf van tandheelkundige heeft uitgeoefend door een zekere E. Fransen, huisvrouw van P. Bakker, wonende te Helmond, te haren huize tandheelkundigen bijstand te verleen, bestaande in het inspuiten van haar tandvleesch met een verdoovende stof en het trekken van 22 tanden.

Het Hof gaf hieraan de benaming: het buiten noodzaak uitoefenen van een beroep, waartoe de wet een toelating vordert zonder tot de uitoefening van dit beroep te zijn toegelaten, en veroordeelde den verdachte te dier zake tot f 10 boete of 10 dagen hechtenis.

Bij schriftuur voert thans de verdachte een middel tot cassatie aan, dat twee grieven bevat en als volgt luidt:

„Schending, althans verkeerde of onjuiste toepassing van de artt. I en 436 Strafr., artt. 353—359 Strafr., art. 1 der wet van 1 Juni 1865, Stbl. 60, artt. 7, 8 en 10 der wet van 24 Juni 1876. Stbl. 117 (de artt. 1, 8 en 21 der wet van 25 Dec. 1878, Stbl. 222, van het eenige artikel der Wet van 30 Dec. 1926, Stbl. 454, en van art. 1 der wet van 18 Mei 1929, Stbl. 257.

en wel:

„I. omdat het Hof, aannemende dat de requirant vóór 10 Juni 1913 de volledige tandprothese als beroep heeft uitgeoefend, het ten laste gelede, zoowel als den dader strafbaar heeft geoordeeld.

„Immers door de opeenvolgende bepalingen der onderscheidene wetten, is tot aan de beslissing, die ingevolge de wet van 1929 gegeven zal worden, tot dat deze wet geheel is uitgevoerd, een ieder, die vóór 10 Juni 1913 de volledige tandprothese heeft uitgevoerd, daartoe bevoegd.

Het Koninklijk Besluit dd. 26 Aug. 1925, Stbl. no. 27, is een uitvoering der wet van 29 Juni 1925, Stbl. 282; de considerans der wet van 30 Dec. 1926 zegt, dat het de bedoeling der wet is „de uitvoering” aan de herziening te onderwerpen en de wet van 18 Mei 1929 geeft in art. 1 aan een ieder, zonder uitzondering, de bevoegdheid, om, wanneer hij voor 10 Juni 1913 de volledige tandprothese heeft uitgeoefend, zich aan een examen te onderwerpen.

„In strijd met de laatste bepaling zoude het zijn het strafbaar stellen van dergelijke personen vóór dat de gelegenheid tot dat onderzoek is gegeven.

„Vandaar dat, voor elk geval, als element van het strafbaar feit had moeten worden uitgedrukt, de omstandigheid, dat de delinquent vóór 10 Juni 1913 de volledige tandprothese niet uitoefende, en in de gegeven omstandigheden, nu het Hof aanneemt, dat de requirant vóór 10 Juni 1913 de volledige tandprothese uitoefende, had s. r. het Hof, al moge het niet aanwezig zijn van deze omstandigheid geen element voor de overtreding zijn, den requirant niet strafbaar mogen achten.

„II. Omdat het Hof ten onrechte heeft aangenomen, dat het verrichten van handelingen door een, volgens de wetten op de tandheeskunde overigens onbevoegde, het karakter van ongeoorloofd zijn niet verliest, wanneer vaststaat dat die handelingen worden verricht onder leiding en toezicht van een wel bevoegde.

„Bij het huldigen van een dergelijke stelling wordt iedere hulp aan een medicus, de normale opleiding van een toekomstig geneesheer, het instituut van wijkverpleging, in één woord de geheele organisatie van de geneeskundige praktijk, opleiding en werkverdeling eene aanschakeling van strafbare handelingen.

„Vandaar is deze stelling in strijd met den geest der desbetreffende wetsbepalingen.”

Alvorens de eerste grief te bespreken, moet ik twee opmerkingen maken.

Vooreerst is het onjuist, dat het Hof zou hebben aangenomen, dat requirant vóór 10 Juni 1913 de volledige tandprothese als beroep heeft

uitgeoefend. Alleen gaat het Hof bij haar betoog onderstellenderwijze van de mogelijkheid hiervan uit.

Voorts wordt in deze grief met het K. B. van 26 Aug. 1925, Stbl. no. 27, blijkbaar bedoeld het K. B. van 26 Aug. 1925, no. 27 (Stscrt. no. 168).

Bij de bespreking van deze grief, waartoe ik thans wil overgaan, ben ik verplicht eenigszins uitvoerig de geheele lijdensgeschiedenis der wetgeving op de bevoegdheden der z. g. n. tandtechnici, die bij de wet van 1926, voor zoover zij bevoegd waren, den naam „tandheelkundige” verkregen, uiteen te zetten.

Tot de uitoefening der tandheelkunst verklaart art 8 der Wet van 25 Dec. 1878 (S. 222) houdende regeling der voorwaarden tot verkrijging der bevoegdheid van arts, tandarts enz. naast de in art. 1 genoemde artsen de tandartsen bevoegd. Waarin die bevoegdheid bestaat, vindt men in art. 7 der Wet van 24 Juni 1876 (S. 117 houdende regeling van de voorwaarden tot verkrijging der afzonderlijke bevoegdheid tot uitoefening der tandheelkunst en van de uitoefening dier kunst, zooals dit artikel is gewijzigd bij de Wet van 28 April 1913 (S. 167). Tot deze bevoegdheid behoort ook de toepassing der tandprothese, d.i. volgens het arrest van den Hoogen Raad van 9 Febr. 1920 (W. 10528, N. J. 1920, blz. 221) het verlenen van tandheelkundigen raad of bijstand ten einde zieke of niet meer aanwezige tanden en kiezen te vervangen door kunststanden of kunstgebitten, zoo noodig na het daarvoor geschikt maken van den mond der patienten. Dit is juist wat de verdachte blijkens het bestreden arrest beweert ten opzichte van de in de telastelegging genoemde E. Fransen te hebben gedaan. De tot dusverre genoemde wettelijke bepalingen stellen buiten twiifel, dat in het algemeen hiertoe uitsluitend artsen en tandartsen bevoegd zijn als hoedanig de verdachte zich blijkens het arrest niet aandient.

Niettemin meende hij reeds ter terechtzitting van het Hof tot de toepassing der tandprothese bevoegd te zijn en wel krachtens de regeling, welke bij de wet van 29 Juni 1925 als overgangsbepaling aan art. 10 der Wet van 1876 is toegevoegd ten behoeve van de z. g. n. tandtechnici, die vóór 10 Juni 1913 (op welken dag de zoeven genoemde wijzigingswet van 28 April 1913 in werking trad) de volledige tandprothese als beroep toepasten zonder arts of tandarts te zijn. Zij zouden hiermede mogen voortgaan, indien zij eene opleiding hadden genoten, die naar het oordeel van den Minister hunne bevoegdheid hiertoe waarborgde. Ten einde deze bevoegdheid te verkrijgen, zouden zij binnen een door de Kroon te bepalen termijn (bij K. B. van 26 Aug. 1925, no. 27. Stcrt. no. 168, gesteld op 1 Jan. 1926) het bewijs hunner vestiging hier te lande vóór 10 Juni 1913 ter viseering aan den Inspecteur moeten opzenden onder bijvoeging van bescheiden, waaruit van de toepassing door hen als beroep van de volledige tandprothese vóór 10 Juni 1913 bleek, alsmede van een bewijs hunner opleiding. Naar aanleiding van deze stukken zou de Inspecteur al of niet de bevoegdheid verlenen, en indien zij verleend werd, zou hij het bewijs van vestiging viseeren. Bij weigering was er beroep op den Minister.

Uitdrukkelijk werd hieraan nog toegevoegd, dat zij die vóór een door de Kroon te bepalen dag (bij K. B. van 29 Nov. 1926, no. 11, Strct. no. 233 gesteld op 1 Dec. 1926) het visum niet bezaten, van dien dag af de bevoegdheid tot toepassing der volledige tandprothese zouden missen.

De verdachte heeft blijkens het bestreden arrest toegegeven, dat hij nooit in het bezit is geweest van bedoeld visum, omdat hij er niet om gevraagd heeft. Het Hof heeft hieruit kunnen afleiden, dat verdachte, mocht hij vóór Juni 1913 de volledige tandprothese hier te lande hebben uitgeoefend, de bevoegdheid hiertoe in ieder geval op 1 Dec. 1926 heeft verloren en die derhalve ten tijde in de telastelegging bedoeld niet meer bezat.

De verdachte meent thans echter uit het verder verloop der wetgeving nog argumenten te kunnen putten voor het bezit dezer bevoegdheid.

In aanmerking komt nu in de eerste plaats de Wet van 30 Dec. 1926 (S. 454) tot herziening van de uitvoering der Wet van 29 Juni 1925 (S. 282) (volledige tandprothese). Blijkens de M. v. T. op deze wet was zij noodig geworden, omdat de wet van 1925 een veel ruimere toepassing had gevonden, dan de wetgever bedoeld had; in het bijzonder was het visum verleend in gevallen, waarin niet was voldaan aan de wettelijke vereischten. Daarom werd dan ook aan dat visum krachtens de wet van 1925 zijn kracht ontnomen, den Minister het recht gegeven het te doen doorhalen, indien hij van oordeel was, dat het ten onrechte was verleend en hem opgedragen, in het tegenovergestelde geval door den Inspecteur een tweede visum op het bewijs van vestiging te doen plaatsnemen. Alleen wie op een door den Minister te bepalen tijdstip twee visa op zijn bewijs van vestiging had verkregen zou van dat tijdstip af bevoegd zijn tot de volledige tandprothese en den titel tandheekkundige mogen voeren.

Het is duidelijk, dat de verdachte, wien zelfs het eerste visum ontbrak, aan deze wet nimmer het recht heeft kunnen ontleenen om de tandprothese toe te passen en dat deze wet het Hof niet kon verhinderen bewezen te verklaren, dat de verdachte niet was toegelaten tot de uitoefening van het bedrijf van tandheekkundige.

De verdachte beroept zich echter in het cassatiemiddel vooral op de wet van 18 Mei 1929 (S 257), en meent hieraan een argument te kunnen ontleenen voor de niet-strafbaarheid van het te laste gelegde en bewezen verklaarde feit of voor zijne niet-strafbaarheid.

Deze wet reageert weer tegen die van 1926, waarin de wetgever naar zijn eigen later oordeel weder te ver was gegaan. Zij geeft n.l. aan hen die krachtens de wet van 1925 geen visum en dus krachtens de wet van 1926 ook geen tweede visum hadden verkregen, of wier visum krachtens de wet van 1926 was doorgedaald, mits zij naar het oordeel van den Minister vóór 10 Juni 1913 de volledige tandprothese als beroep hadden toegepast, de gelegenheid alsnog door een practisch examen hunne bekwaamheid tot het toepassen van deze bewerking te bewijzen alsdan een diploma te ontvangen dat dezelfde kracht zal hebben als het tweede visum krachtens de wet van 1926 verkregen.

Deze eerst op 23 Juni 1929 in werking getreden wet kan natuurlijk niet ten gevolge hebben, dat de verdachte einde Jan. en begin Febr. 1929 de bevoegdheid tot het toepassen der tandprothese bezat of dat hij ter zake van het bewezen verklaarde niet strafbaar zou zijn. Zij bevat ook niet een in den zin van art. 1, lid 2, Strafr. voor den verdachte gunstiger bepaling dan de voorafgegane wetten, de toepassing van hoedanige bepaling het feit straffeloos zou maken. De bevoegdheid toch tot het toepassen der volledige tandprothese kan verdachte krachtens deze wet pas verkrijgen wanneer blijkt, dat hij voldoet aan de voorwaarden gesteld voor de toelating tot het examen en dit met goed gevolg zal hebben afgelegd.

De eerste grief van het cassatiemiddel is derhalve ongegrond.

Ook met de tweede grief kan ik mij niet vereenigen. Het Hof heeft feitelijk beslist, dat het de verdachte is geweest, die de geheele mondoperatie met inbegrip der voorafgaande verdooving heeft verricht en zelfs hiertoe het initiatief heeft genomen. Dat de operatie zou zijn geschied onder leiding en toezicht van een bevoegden tandarts, kan — voor zoover dit zou zijn komen vast te staan — geen verschil maken voor de strafbaarheid, daar de wet voor zoodanig geval geen uitzondering maakt. Het is mogelijk, dat dit moet worden beschouwd als een leemte in de wet, welke de gevolgen moet hebben, in het cassatiemiddel geschetst, doch dit mag den rechter niet van de toepassing der wet weerhouden.

Ik concludeer tot verwerping van het beroep.

De Hooge Raad enz.;

Gelet op de middelen van cassatie namens den requirant voorgesteld bij schriftuur: enz., zie conclusie adv.-gen.;

Overwegende, dat bij het bestreden arrest, met qualificatie en strafoplegging als voormeld, is bewezen verklaard: dat de verdachte, zonder toegelaten te zijn in Nederland tot de uitoefening van het beroep van genees- of tandheekkundige, tot de uitoefening waarvan de Nederlandsche wet eene toelating vordert, buiten noodzaak einde Jan. 1929 of begin Febr. 1929 te Helmond, als beroep het bedrijf van tandheekkundige heeft uitgeoefend, door eene zekere E. Fransen, huisvrouw van P. Bakker, wonende te Helmond, te haren huize tandheekkundigen bijstand te verleen, bestaande in het inspuiten van haar tandvleesch met eene verdoovende stof en het trekken van 22 tanden;

O. dat het eerste middel steunt op de bewering, dat het Hof zou hebben aangenomen, dat de requirant vóór 10 Juni 1913 de volledige tandprothese als beroep heeft uitgeoefend;

O. dat het Hof echter dit geenszins heeft aangenomen, doch zulks in het midden heeft gelaten blijkens de overweging, naar aanleiding van het beroep van verdachte's raadsman op dezelfde omstandigheid: „dat, mocht de verdachte vóór 10 Juni 1913 de volledige tandprothese als beroep hier te lande hebben uitgeoefend, hij de bevoegdheid daartoe in ieder geval op 1 Dec. 1926 heeft verloren, omdat hij toen niet in het bezit was van een gevisceerd bewijs van vestiging als be-

doeld in art. 10 der wet van 24 Juni 1876 (Stbl. no. 117), zooals dit is gewijzigd bij de wet van 29 Juni 1925 (Stbl. no. 282)";

dat het middel dus in zooverre feitelijken grondslag mist;

dat het Hof een onderzoek naar de juistheid van requirant's bewering op dit punt achterwege kon laten, omdat, gelijk het Hof verder met juistheid overweegt, de requirant de bevoegdheid tot toepassing der volledige tandprothese, zoo hij die al bezeten had, zou hebben verloren (volgens het K. B. van 29 Nov. 1926, no. 11) omdat hij niet op 1 Dec. 1926 in het bezit was van een gevisieerd bewijs van vestiging, zoodat hij ook het visum bedoeld bij de wet van 30 Dec. 1926 (Stbl. no. 454) niet kon bezitten;

O. dat hierin geen verandering werd gebracht door de na het plegen van het feit tot stand gekomen wet van 18 Mei 1929 (Stbl. no. 257);

dat die wet wel voor den verdachte, indien hij vóór 10 Juni 1913 de volledige tandprothese als bedrijf uitoefende, de gelegenheid opent, alsnog door het afleggen van een praktisch examen een diploma te verwerven dat dezelfde kracht zal hebben als bovenbedoelde viseering; doch dat die mogelijkheid geene bevoegdheid schept alvorens het diploma zal zijn verkregen, terwijl dit diploma verdachte niet straffeloos zal doen zijn voor daden, vóór het verkrijgen daarvan in strijd met de wet gepleegd;

dat het middel dus niet tot cassatie kan leiden;

O. dat het tweede middel 's Hof's beslissing niet juist en althans onvolledig weergeeft;

dat het Hof immers overweegt: „dat door de getuigenverklaringen is komen vast te staan, dat de geheele mondoperatie met inbegrip der voorafgaande verdooving is geschied door den verdachte, mede op diens initiatief, en dat al is dit geschied na overleg met en onder toezicht van den getuige Hofman, deze daarbij zeker niet de leiding heeft gehad; in ieder geval diens optreden de aansprakelijkheid niet uitsluit”;

O. dat het Hof derhalve feitelijk en in cassatie onaantastbaar vaststellende, dat de aanwezige tandarts Hofman bij de behandeling der patiente niet de leiding heeft gehad, heeft aangenomen dat de verdachte zelfstandig handelende de tandheelkunde heeft uitgeoefend;

dat deze beslissing is juist en op zich zelf afdoende, zoodat het bij het middel aangevoerde, zoo het al feitelijken grondslag mocht hebben niet tot cassatie kan leiden.

Verwerpt het beroep.